

การศึกษาปัญหาการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง¹

A Survey Study of Ramkhamhaeng University Students' Problems of Stress in English

Received 19 April, 2023

วรัตรนนท์ รักชีวีเชียร²

Revised 23 October, 2023

Varastanan Ruckvichien

Accepted 23 October, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าปัญหาการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง และ (2) เพื่อศึกษาคำที่มีจำนวนพยางค์ต่างกัน ตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไปจนถึงสี่พยางค์ที่นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดและออกเสียงผิดมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยคือนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงผู้ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG 2101 การออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) ของภาค 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยนักศึกษาได้ทำแบบทดสอบ pretest ซึ่งแบ่งเป็นสองส่วน คือส่วนที่เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 20 คำ และส่วนที่เป็นคำภาษาอังกฤษดังกล่าวเมื่ออยู่ในประโยครวม 20 ประโยค ผ่านทาง Google Forms และบันทึกวิธีทดสอบการออกเสียงแบบทดสอบ pretest ทั้งสองส่วนส่งให้ผู้วิจัยเพื่อตรวจเก็บคะแนน หลังจากทำแบบทดสอบ pretest ส่งให้ผู้วิจัยเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ส่งคลิปวิธีทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษของแบบทดสอบ pretest โดยอาจารย์เจ้าของภาษา ให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการออกเสียงจนครบ 5 ชั่วโมง หลังจากนั้นนักศึกษาได้ฝึกออกเสียงตามสำเนียงอาจารย์

¹ บทความวิจัยชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย จากสถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยรามคำแหง ประจำปีงบประมาณ 2564

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

email: Varastanan.r@ru.ac.th

Assistant Professor, Department of English and Linguistics, Faculty of Humanities,

Ramkhamhaeng University, email: Varastanan.r@ru.ac.th

เจ้าของภาษาแล้ว ผู้วิจัยขอให้นักศึกษาบันทึกวิธีทัศนการออกเสียง พร้อมกับทำแบบทดสอบอีกครั้ง เป็นแบบทดสอบ posttest ผ่านทาง Google Forms ส่งให้ผู้วิจัยเพื่อตรวจเก็บคะแนนเปรียบเทียบกับ การทำแบบทดสอบ pretest ในครั้งแรก และเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยสถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ Paired Sample T-Test ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) จากการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าแบบทดสอบที่เป็นวิธีทัศนการออกเสียงของอาจารย์เจ้าของภาษามีผลต่อพัฒนาการด้านความมั่นใจในการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการวิจัย นักศึกษาที่ได้ฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษกับวิธีทัศนการออกเสียงของอาจารย์เจ้าของภาษามีผลสัมฤทธิ์ที่ดีกว่าก่อนการฝึกฝน 2) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสามารถออกเสียงเน้นหนักในคำสองพยางค์ได้มากที่สุดแต่ก็มีคำสองพยางค์ “take off” ที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 ในแบบทดสอบ pretest ส่วนที่ 1 pretest ส่วนที่ 2 และใน posttest ส่วนที่ 2 คำที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องน้อยที่สุดใน pretest และ posttest ทั้งสองส่วน คือคำสามพยางค์ “employee” แต่เป็นที่น่าสนใจเกิดว่าในกลุ่มคำที่นักศึกษาออกเสียงได้น้อยกว่าร้อยละ 50 มีคำสี่พยางค์ที่นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากกว่าคำสามพยางค์ ได้แก่คำสี่พยางค์ “duality”, “biology”, “politician” และ “appreciate” ซึ่งนักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องมากกว่าคำสามพยางค์ “employee”

คำสำคัญ: การออกเสียง เสียงเน้นหนัก พยางค์

Abstract

The purposes of this study are (1) to investigate the effect of five hours of pronunciation practice with a native speaker, given to learners enrolled in an English pronunciation course, and then compare their pronunciation ability in pre- and posttests, and (2) to find out which words and phrases with two to four syllables the students were able to correctly pronounce the stress in. The participants were 20 Thai undergraduates of mixed abilities from the Faculty of Humanities and the Faculty of Business Administration, Ramkhamhaeng University, who had registered to study the subject ENG 2101, English Pronunciation, in the second semester of 2020. The instruments used for collecting the data were two tests, a pretest and a posttest.

Both pretest and posttest consisted of Part 1 and Part 2. In Part 1, there were 20 words, ranging from two-syllable words and phrases up to four-syllable ones, and in Part 2, those 20 words and phrases were put in 20 sentences. Both pretest and posttest had the same content. Data analysis was based on descriptive statistics: average, percentage, and standard deviation, as well as inferential statistics using a Paired Sample t-Test. The findings are as follows: 1) After having done the five hours of English pronunciation practice, by watching a native speaker's video clip focusing on word syllable stress, the participants significantly improved at 0.01 level. The correlation between the receptive skill and productive skill of the pretest and posttest is at 0.01 level. 2) The results show that most of the students could pronounce the words with two syllables, it is noticeable that fewer than 50% of the students were able to pronounce the two-syllable phrase "take off," and only a few students were able to pronounce the three-syllable word "employee" correctly in every part of the pretest and posttest. It is noteworthy that among the words that fewer than 50% of the students could pronounce correctly, the following four-syllable words – duality, biology, politician and appreciate – are words that more students could pronounce correctly than the word "employee."

Keyword : pronunciation, stress, syllable

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลก สถานะดังกล่าวเริ่มเป็นที่รับรู้และตระหนักได้ตั้งแต่สมัยตอนปลายศตวรรษที่ 16 (Crystal, 1995, p. 92) ผู้คนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทั้งในด้านการศึกษา การเมือง การค้าขาย และการทำธุรกิจระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคปัจจุบันที่มีการสื่อสารผ่านระบบออนไลน์อย่างกว้างขวาง ผู้คนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในทุกมิติของการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ จึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมีทั้งผู้ที่พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา (native speaker) และผู้ที่พูดภาษาอังกฤษที่มีใจเจ้าของภาษา (non-native speaker) มีผู้คนพูด

ภาษาอังกฤษอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของโลก นอกจากภาษาอังกฤษจะมีความแตกต่างของสำเนียงในแต่ละภูมิภาคแล้ว ภาษาอังกฤษยังมีความแตกต่างในเรื่องของการใช้คำศัพท์รวมทั้งความแตกต่างทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์อีกด้วย สำเนียงภาษาอังกฤษของผู้พูดสามารถบอกได้ว่าผู้พูดมาจากที่ใด เช่น การพูดภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษ และการพูดภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน (Culpeper, Katamba, Kerswill, McEney, & Wodak, 2009, p. 337) การรับรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีลำดับขั้นตอนที่แตกต่างจากธรรมชาติของการรับรู้ภาษาแม่ของเด็กปกติทั่วไป

เด็กปกติเริ่มฝึกทักษะแรกๆของภาษาแม่ด้วยการฟังเสียงพูดของผู้คนที่อยู่รอบตัว ตามด้วยการฝึกทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ และเมื่ออายุประมาณ 5 ปี เด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาตัวเองได้เป็นจำนวนนับพันคำ รับรู้ระบบการออกเสียงในภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ ความหมาย และการใช้ภาษาในสังคม โดยมีเงื่อนไขที่สำคัญคือ เด็กจะต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษา (McGregor, 2009, p.203) ซึ่งตรงกันข้ามกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยทั่วไปที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเริ่มฝึกทักษะการอ่านหรือการเขียนก่อน ส่วนทักษะของการพูดและการฟังนั้น ถึงแม้จะมีโอกาสได้เรียนรู้และฝึกฝน แต่ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นคนไทย มิใช่เจ้าของภาษาโดยตรง

ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้จัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิชา ENG 2101 การออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) ซึ่งเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยศึกษาตั้งแต่การใช้ไวยากรณ์ต่าง ๆ ในการออกเสียง รูปแบบของสัทอักษรที่ใช้แทนเสียง หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ การออกเสียงเน้นหนักในคำหนึ่งพยางค์ คำที่มีหลายพยางค์ วลี คำประสม และฝึกฝนการออกท่วงทำนองเสียงในประโยค โดยเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ แต่จากสรุปผลการเรียนย้อนหลังของนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีผลการเรียนที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการสำรวจระดับความสามารถของทักษะรับ (receptive skill) และทักษะสร้าง (productive skill) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เรียนวิชา ENG 2101 การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษา 2/2563 จำนวน 20 คน โดยศึกษาลักษณะของปัญหาในการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากการที่ผู้วิจัยมี

ประสบการณ์ในการสอนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงส่วนใหญ่ มีปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งการออกเสียงสระเสียงพยัญชนะ การลงเสียงเน้นหนักของคำ วลี และประโยค รวมทั้งการใช้ท่วงทำนองเสียงในประโยคแบบต่าง ๆ แต่งานวิจัยนี้จะมุ่งเน้นศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ในส่วนการออกเสียงเน้นหนัก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียง

อัญติการ โรงสะอาด (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่อง การตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ” ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีเจตคติในเชิงบวกว่าการเรียนด้วยวิธีถามและตอบในชั้นเรียนจะช่วยกระบวนกรเรียนรู้มากกว่าฟังคำบรรยายแต่เพียงอย่างเดียว แต่ด้วยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนิสิตประเมินตนเองว่าเป็นทักษะทางด้านภาษาอังกฤษที่อ่อนที่สุด จึงส่งผลต่อการชอบหรือไม่ชอบตอบคำถามในชั้นเรียน แต่อย่างไรก็ตาม นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อครูผู้สอน และเชื่อว่าปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา

นันทนา สิทธิรักษ์ และสุทธิดา พรจำเริญ (2552) ศึกษาเรื่อง “การสำรวจการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของนักศึกษาไทย” โดยเน้นในระดับคำทั้งการสะกดคำ การจำแนกคำศัพท์ และความหมายของคำ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ(ประสานมิตร) และมหาวิทยาลัย-สงขลานครินทร์ จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในด้านการสะกดคำ การจำแนกคำศัพท์ และความหมายของคำค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ ยังมีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าคำศัพท์ที่กำหนดให้นั้นเป็นการสะกดคำศัพท์แบบใด นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการใช้คำศัพท์แบบอังกฤษ และภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ทั้งการสะกดคำศัพท์ การจำแนกคำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์

ปรีชาธิ สุทธิเจษฎาโรจน์ (2556) ศึกษาเรื่อง “การตัดสินใจการพูดภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวไทยโดยเจ้าของภาษา” โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษา จำนวน 20 คน ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ไม่ได้เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ได้คลุกคลีอยู่กับการพูดภาษาอังกฤษของชาวไทยมาก และกลุ่มที่ได้คลุกคลีอยู่กับการพูดภาษาอังกฤษของชาวไทยน้อย ผู้ฟังตัดสินใจการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 44 ถ้อยความที่พูดโดยชาวไทย 10 คน และชาวอเมริกัน 1 คน ผลจากการศึกษาในประเด็นของวจนลีลา พบว่า การพูดในแบบวจนลีลาที่เป็นทางการมาก และเป็นทางการน้อยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยด้านตัวผู้ฟังต่อการตัดสินใจการพูดมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกัน ผู้ฟังแต่ละกลุ่มตัดสินใจได้ น่าเชื่อถือพอๆกัน การได้คลุกคลีอยู่กับการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย และการเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ไม่ได้มีอิทธิพลต่อความน่าเชื่อถือในการตัดสินใจการพูด ลักษณะการออกเสียงของผู้พูดเองที่เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจระดับสำเนียงต่างประเทศ

เบญจพร มีพร้อม จันทรคล้าย (2557) ศึกษาเรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาฝึกออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นการศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระในภาษาอังกฤษที่นักศึกษา ระดับปริญญาตรี มีปัญหาในการออกเสียง และเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษกับอิทธิพลจากภาษาแม่ โดยการใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียง รวมทั้งเก็บข้อมูลด้านทัศนคติและพฤติกรรม การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 60 คน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยนักศึกษาทั้ง 60 คน แบ่งเป็น นักศึกษาสายสังคมศาสตร์จำนวน 30 คน นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 30 คน ผลจากการศึกษาพบว่า คำศัพท์จำนวน 100 คำในแบบทดสอบไม่มีคำใดที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด คำที่นักศึกษาออกเสียงผิดคิดเป็นร้อยละร้อย คือ คำ first, photographer และ territory คำที่มีการออกเสียงถูกต้องร้อยละ 50 ขึ้นไปมี 14 คำ คือ natural, aim, problem, apple, married, trial, really, introduction, nine, designer, figure, occasionally, overseas และ card โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาออกเสียงถูกประมาณ ร้อยละ 28 นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำในทุก

ตำแหน่งของคำ นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และมีแนวโน้มในการพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากกิจกรรมบันเทิง

คัมภีรภาพ คงสำรวย, ไพโรจน์ บัวสุข, เสี่ยงม ศิริสวัสดิ์, ศักดิพงษ์ โสภาร และสมควร ชาญโปน (2561) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน” ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาชายจะมีความรู้สึกไม่มั่นใจ และอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน ๆ มากกว่านักศึกษาหญิง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่ามีความกังวลอยู่ในระดับมาก ในเรื่องของการพูดภาษาอังกฤษผิดไวยากรณ์ และการถูกหัวเราะเยาะจากเพื่อนร่วมชั้น

Khamkhien (2010) ศึกษาเรื่อง “Thai Learners’ English Pronunciation Competence: Lesson Learned from Word Stress Assignment” ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาไทยมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด นักศึกษาหญิงออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักศึกษาชาย ในขณะที่ขณะที่เรียนและจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีผลต่อความสามารถของนักศึกษา นักศึกษาไทยออกเสียงคำสองพยางค์ได้ดีกว่าคำห้าพยางค์

Nantaporn Plaitho (2010) ศึกษาเรื่อง Perspectives on Communication Problems in Air Travel Interactions of Air Asia’s Flight Attendants กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ผลการวิจัยพบว่าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินมีปัญหาในการสื่อสารกับผู้โดยสาร ขาดความรู้เรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียงภาษาอังกฤษ พูดไม่มีจังหวะการหยุดระหว่างประโยค ลงเสียงหนัก-เบาผิดทั้งในระดับคำ และระดับประโยค นอกจากปัญหาในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแล้ว ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของท่าทางอันเนื่องมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย

Onnicha Geeratayaporn (2010) ศึกษาเรื่อง Word Stress Problems: A Case Study of Thai Undergraduate Students at Sripatum University majoring in English Business Communication ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สาเหตุหนึ่งของปัญหา คือ การลงเสียงเน้นหนักในคำไม่ถูกต้อง เนื่องจาก

ระบบการลงเสียงเน้นหนักของภาษาไทย และภาษาอังกฤษมีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักในคำที่มีสองพยางค์ได้ถูกต้องมากกว่าคำที่มีสามพยางค์ คำที่มีสี่หรือห้าพยางค์นั้น นักศึกษาลงเสียงเน้นหนักไม่ถูกต้อง ส่วนค่านามประสม คำกริยาประสม และคำคุณศัพท์ประสมไม่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา เนื่องจากคำประสมทั้งสามประเภทในแบบทดสอบส่วนใหญ่เป็นคำที่มีสองพยางค์

Nemati, Qareqani, and Fumani (2016) ศึกษาเรื่อง The Investigation of Listening Comprehension Problems of American Accent for Iranian B.A Students Of Translation Studies เป็นการศึกษาปัญหาความเข้าใจในด้านการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของนักศึกษาชาวอิหร่านซึ่งศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี สาขาการแปล โดยใช้แบบสอบถามเป็นคำถามสั้นปลายเปิด ให้นักศึกษาวิเคราะห์ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของตนเอง ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษา 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 ยืนยันว่าไม่สามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่ได้ยินในไฟล์เสียงสำหรับการฟังได้ นักศึกษาไม่คุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษที่พูดเร็ว นักศึกษาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 40 บอกว่าพวกเขามีความรู้เรื่องคำศัพท์ และถ้อยคำที่ใช้ในภาษาพูดอย่างไม่เป็นทางการ นักศึกษาคิดว่าปัญหาหลักของนักศึกษามีสองประการ คือด้านการฟัง และความเข้าใจศัพท์ นักศึกษา 18 คน คิดเป็นร้อยละ 45 คิดว่าการเอาใจใส่ที่ไม่เพียงพอของนักศึกษาในเรื่องการฝึกฝนความเข้าใจในด้านการฟังภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเป็นสิ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดปัญหาในด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการสอนและพัฒนาการด้านการออกเสียง

ศิริินภา พรหมคำ (2558) ศึกษาเรื่อง แนวทางภาษาศาสตร์ในการสอนเน้นเสียงพยางค์ภาษาอังกฤษในระดับคำ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้และฝึกฝนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ สามารถออกเสียงเน้นหนักในพยางค์ของคำภาษาอังกฤษได้มากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนสามารถออกเสียงเน้นหนักในคำสองพยางค์ได้ดีที่สุด รองลงมา คือ คำสามพยางค์ คำสี่พยางค์ และคำห้าพยางค์ตามลำดับ ผู้เรียนที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการออกเสียงเน้นหนักในระดับคำได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ

มยุรี ทองดี (2559) ศึกษาเรื่องการศึกษาบทเรียนจังหวะเสียงภาษาอังกฤษในการพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการออกเสียงระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่า บทเรียนจังหวะภาษาอังกฤษมีประโยชน์ และมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ธนทร์รัฐ นาคทั้ง, สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และชนาภา ตรีวรรณกุล (2562) ศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น ผลจากการศึกษาพบว่าบทเรียนระบบเสียงมีผลต่อการพัฒนาการด้านความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษในกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยพะเยา แต่ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักศึกษา

Scales, Wennerstrom, Richard, and Wu (2012) ศึกษาเรื่อง “Language Learners’ Perceptions Of Accent” เป็นการศึกษาการรับรู้สำเนียงภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) จำนวน 37 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวอเมริกันจำนวน 10 คน โดยให้นักศึกษาแต่ละคนทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเป็นเวลาคนละ 1 นาที โดยที่ผู้พูดภาษาอังกฤษ 4 คน มีสำเนียงภาษาอังกฤษที่ต่างกัน คือ สำเนียง General American, British English, Chinese English และ Mexican English โดยให้นักศึกษาระบุสำเนียงของผู้พูด บอกระดับความพึงพอใจในที่มีต่อสำเนียงภาษาอังกฤษที่ได้ยินว่ามีความพึงพอใจในสำเนียงภาษาอังกฤษแบบใด และให้ความเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีสำเนียงที่ต่างกัน จากผลของการศึกษาพบว่า ถึงแม้จะมีนักศึกษาจำนวนเกินกว่าครึ่ง คือ คิดเป็นร้อยละ 62 ต้องการมีสำเนียงภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษา แต่มีจำนวนนักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 29 ที่สามารถระบุสำเนียงอเมริกันได้อย่างถูกต้อง จากการศึกษาไม่พบความสัมพันธ์ที่เด่นชัดนักเกี่ยวกับความสามารถในการระบุสำเนียงว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา หรือช่วงเวลาที่ยื่นภาษาอังกฤษ แต่สำเนียงภาษาอังกฤษที่ได้รับการโหวตว่าฟังแล้วเข้าใจได้ง่ายที่สุดมีความสอดคล้องกับสำเนียงที่นักศึกษาชื่นชอบมากที่สุด

Reed and Levis (2015) ศึกษาเกี่ยวกับการลงเสียงเน้นหนัก (stress) ทั้งในคำและการลงเสียงเน้นหนักในประโยค ผลการศึกษาพบว่า การลงเสียงหนักในคำนั้นเป็นการเน้นหนักในพยางค์มากกว่าการลงเสียงเน้นหนักของหน่วยเสียงสระหรือหน่วยเสียงพยัญชนะหน่วยใดหน่วยหนึ่งในคำ หรือในประโยคนั้น ๆ เช่น คำนาม “insight” จะมีการลงเสียงเน้นหนักพยางค์ “in-” คำกริยา “incite” จะมีการลงเสียงเน้นหนักพยางค์ “-cite” และประโยค “It’s absolutely ridiculous.” มีการลงเสียงเน้นหนักพยางค์ที่สองของคำ “ridiculous” ผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีเจ้าของภาษา (non-native user) และมีภาษาแม่ที่ได้มีระบบการลงเสียงเน้นหนักอย่างภาษาอังกฤษย่อมมีปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และถึงแม้ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษที่มีเจ้าของสำเนียงจะมีระบบการลงเสียงเน้นหนักในภาษาแม่ของตนเอง แต่ถ้าเป็นระบบที่แตกต่างจากระบบการลงเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษก็ย่อมมีปัญหาในการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษเช่นกัน ผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีเจ้าของภาษา และมีภาษาแม่คนละภาษา จะมีปัญหาลักษณะเดียวกันในการออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ เสียงสระที่ควรจะลด กลับออกเต็มเสียง ซึ่งทำให้ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาไม่เข้าใจ (Braun, Lemhofer, & Mani, 2011) ได้ทดสอบผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นชาวอังกฤษ และผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติ ให้ออกเสียงคำภาษาอังกฤษ เช่น “absurd” และ “polite” ทั้งสองคำมีการลดเสียงสระในพยางค์แรก และลงเสียงเน้นหนักในพยางค์ที่สอง ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาเข้าใจการออกเสียงของผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นชาวอังกฤษ แต่ไม่เข้าใจผู้พูดภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ เนื่องจากผู้พูดชาวต่างชาติไม่ลดความดังของเสียงสระในพยางค์แรกลง ความผิดพลาดในการลงเสียงเน้นหนักเป็นผลมาจากการออกเสียงสระผิด อันเนื่องมาจากการลงเสียงเน้นหนักคำผิด หรือใส่ระดับความดังผิด ซึ่งสิ่งนี้มีผลกระทบต่อความเข้าใจของผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษา

Kaiser (2015) ศึกษาเรื่อง Practical Approaches and Strategies for Teaching Stress-Timed English Rhythm เป็นการนำเสนอแนวทางสี่แนวทางในการสอนช่วงจังหวะในภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ยังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) และผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) ดังนี้ (1) สอนการลงเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษเพียงสองระดับ คือ เสียงเน้นหนัก (strong) และเสียงเน้นเบา (2) สอนรูปแบบของจังหวะทั้งจังหวะของการออกเสียงตามตัวอักษร (ABCDEF) และจังหวะของการออกเสียงจำนวนตัวเลข (1 & 2 & 3) และสอนให้ผสมผสานการลงจังหวะเสียงทั้งสองรูปแบบเข้าด้วยกัน และ (3) ให้ผู้เรียนฝึกออก

เสียงพยางค์ที่ได้รับเสียงเน้นหนักให้ดังกว่า ยาวกว่า และมีระดับเสียงที่สูงกว่า โดยมีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางร่างกาย 4) สอนช่วงจังหวะในภาษาอังกฤษโดยใช้ทักษะ bottom-up ซึ่งเน้นความถูกต้องของการออกเสียงเน้นหนักของพยางค์ และทักษะ top-down ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกบันดาลใจ (intuition) ในภาษาอังกฤษ รวมทั้งส่งเสริมให้พูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว

Kang, Moran, and Vo (2016) ศึกษาเรื่อง Perceptual Judgments of Accented Speech by Listeners from Different First Language Backgrounds เป็นการศึกษากลุ่มผู้ฟังภาษาอังกฤษที่มีภาษาแม่ที่แตกต่างกัน จำนวน 240 คน ซึ่งมีทั้งชาวอเมริกัน ชาวเวียดนาม และนักศึกษาชาวอาหรับ โดยให้กลุ่มผู้ฟังภาษาอังกฤษดังกล่าว ฟังสำเนียงภาษาอังกฤษจากผู้พูดภาษาอังกฤษชาวเวียดนามและให้ประเมินในเรื่องของความถูกต้อง ความเข้าใจ และสำเนียง ผลการศึกษาพบว่าผู้ฟังมีระดับความเข้าใจในสำเนียงของผู้พูดแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัย เช่น ภาษาที่หนึ่งของผู้ฟัง ภูมิหลังในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ฟัง

3. วัตถุประสงค์

- 3.1 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ลงเรียนในรายวิชา ENG2101
- 3.2 เพื่อศึกษาคำที่มีจำนวนพยางค์ต่างกันตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไปจนถึงสี่พยางค์ที่นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุดและออกเสียงผิดมากที่สุด

4. วิธีการดำเนินงานวิจัย

- 4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG 2101 การออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563
- 4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงผู้ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG 2101 การออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation) ของภาคเรียนที่ 2 ปี

การศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากประชากรในข้อ 4.1 ให้เข้าร่วมโครงการด้วยความสมัครใจ

4.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำแนกเป็น 4.3.1 แบบสอบถาม Google Forms ใช้เพื่อสำรวจหาข้อมูลของนักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย 4.3.2 แบบทดสอบ Pretest และแบบทดสอบ Posttest 4.3.3 วิธีทัศนัยการออกเสียงภาษาอังกฤษของอาจารย์เจ้าของภาษา ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากคณาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ อาจารย์จากสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง และอาจารย์เจ้าของภาษา

4.4 ผู้วิจัยให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบทดสอบ pretest ใน Google Forms และอัดวิธีทัศนัยการออกเสียงตามแบบทดสอบ ส่งให้ผู้วิจัยเพื่อตรวจและเก็บคะแนน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้จัดส่งวิธีทัศนัยการออกเสียงตามแบบทดสอบของอาจารย์เจ้าของภาษาให้นักศึกษาได้ฝึกฝนออกเสียงตาม จนครบ 5 ชั่วโมง แล้วจึงทำแบบทดสอบ posttest ผ่าน Google Forms พร้อมกับอัดวิธีทัศนัยการออกเสียงแบบทดสอบ posttest ส่งให้ผู้วิจัยเพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์

5. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบ pretest และ posttest ซึ่งมีคะแนนเต็ม 40 คะแนน โดยในแต่ละแบบทดสอบทั้ง pretest และ posttest จะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 (Part I) คือการออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษ 20 คำ คะแนนเต็ม 20 คะแนน และส่วนที่ 2 (Part II) คือการนำคำในส่วนที่ 1 มาอยู่ในประโยค 20 ประโยค คะแนนเต็ม 20 คะแนน ผู้วิจัยคิดคะแนนรวมจากแบบทดสอบที่นักศึกษาทำผ่าน google forms และ วิธีทัศนัยการออกเสียงที่นักศึกษาส่งให้ผู้วิจัย โดยนักศึกษาจะต้องตอบแบบทดสอบจาก google forms และออกเสียงให้ถูกต้องทั้งสองส่วน จึงจะได้รับคะแนนของคำนั้น ๆ จากนั้นผู้วิจัยจะนำคะแนนมาบันทึกลงในตารางเพื่อเปรียบเทียบคะแนน และหาจำนวนคำและพยางค์ที่นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด

6. สถิติที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการทดสอบ คือ Paired Sample T-Test

7. ผลการวิจัย

จากผลการเปรียบเทียบคะแนน pretest และ posttest ของนักศึกษาผู้เข้าร่วมวิจัย โดยใช้ Paired Sample T-Test ดังตารางด้านล่าง

Descriptive Statistics									
	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation				
Pre1_word_20	20	5	18	10.00	3.756				
Pre2_sentence_20	20	6	18	10.30	3.278				
Total_Pre_40	20	11	36	20.30	6.853				
Valid N (listwise)	20								
Descriptive Statistics									
	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation				
Post_word_20	20	4	18	12.05	4.310				
Post_sentence_20	20	4	18	11.95	4.123				
Total_Post_40	20	8	35	24.00	8.284				
Valid N (listwise)	20								
Paired Samples Statistics									
	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean					
Pair 1	Total_Pre_40	20.30	20	6.853	1.532				
	Total_Post_40	24.00	20	8.284	1.852				
Paired Samples Correlations									
	N	Correlation	Sig.						
Pair 1	Total_Pre_40 & Total_Post_40	20	.664	.001					
Paired Samples Test									
Paired Differences									
95% Confidence Interval of the Difference									
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	Lower	Upper				
Pair 1	Total_Pre_40 - Total_Post_40	3.700	6.342	1.418	-6.668	-.732	2.609	19	.017

ตารางที่ 1: ตารางแสดงการทดสอบเพื่อหาความแตกต่างของคะแนน pretest และ posttest

ผลของการวิจัยที่เป็นคำตอบของสมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาอย่างจริงจังจนครบ 5 ชั่วโมง จะมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีกว่าก่อนการได้รับการฝึกฝนกับวิธีทัศนการออกเสียงของเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริริภา พรหมคำ (2558) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้และฝึกฝนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ สามารถออกเสียงเน้นหนักในพยางค์ของคำภาษาอังกฤษได้มากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ได้อย่างชัดเจน และจะมีพัฒนาการด้านการออกเสียงเน้นหนักในระดับคำได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ จากผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนน pretest และ posttest โดยใช้ Paired t-Test พบว่าผลการทดสอบความแตกต่างของ

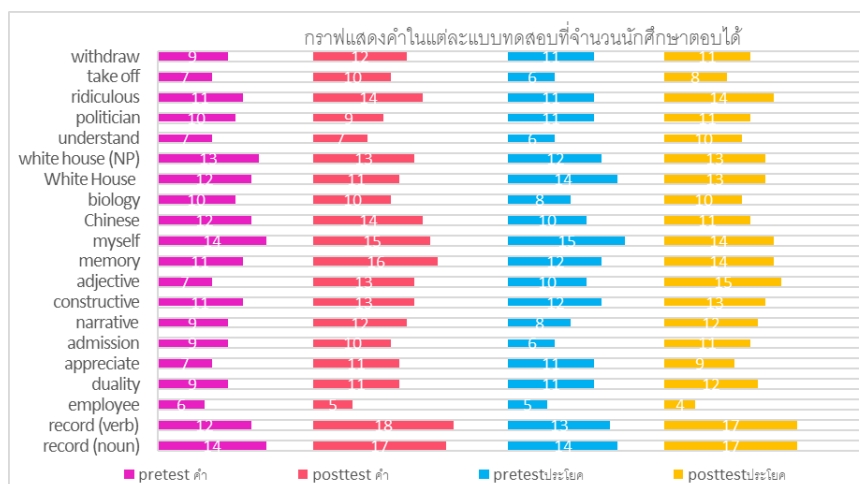

คะแนน pretest และ posttest โดยใช้ Paired T-Test พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 โดยที่คะแนน Pretest ที่เป็นแบบทดสอบคำ จำนวน 20 คำ นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุดคือ 5 คำ ออกเสียงได้มากที่สุด 18 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10.00 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 3.756 คะแนน Pretest ในส่วนที่เป็นคำในประโยค จำนวน 20 คำ นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุด 6 คำ ออกเสียงได้มากที่สุด 18 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10.30 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 3.728 คะแนนรวม pretest ทั้งหมด 40 คะแนน นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุด 11 คำ ออกเสียงได้มากที่สุด 36 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 20.30 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 6.853 ในส่วนของแบบทดสอบ posttest ส่วนของคำ 20 คำ นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุด 4 คำ ออกเสียงได้มากที่สุด 18 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 12.05 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 4.310 ส่วนของคำในประโยค 20 คำ นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุดจำนวน 4 คำ ออกเสียงได้มากที่สุดจำนวน 18 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11.95 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 4.123 คะแนนรวม posttest จำนวน 40 คะแนน นักศึกษาออกเสียงได้น้อยที่สุด 8 คำ ออกเสียงได้มากที่สุด 36 คำ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 24 ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 8.284 ค่าเฉลี่ยของ pretest 40 คะแนน อยู่ที่ 20.30 ค่าเฉลี่ยของ posttest 40 คะแนน อยู่ที่ 24.00

8. อภิปรายผลงานวิจัย

รายการ		จำนวนคำ	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Pretest	คำ	20	5	18	10.00	3.756
	คำในประโยค	20	6	18	10.30	3.278
	รวมคำ	40	11	36	20.30	6.853
Posttest	คำ	20	4	18	12.05	4.310
	คำในประโยค	20	4	18	11.95	4.123
	รวมคำ	40	8	35	24.00	8.284

ตารางที่ 2: ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนน pretest และ posttest

ตารางที่ 3: กราฟแสดงจำนวนของนักศึกษาที่สามารถตอบการลงเสียงเน้นหนักในคำนั้น ๆ
ได้ถูกต้องในแต่ละส่วนของแต่ละแบบทดสอบ

จากการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า แบบทดสอบที่เป็นวิดิทัศน์การออกเสียงของอาจารย์เจ้าของภาษามีผลต่อพัฒนาการด้านความแม่นยำในการออกเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการวิจัย นักศึกษาที่ได้ฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษกับวิดิทัศน์ การออกเสียงของอาจารย์เจ้าของภาษามีผลสัมฤทธิ์ที่ดีกว่าก่อนการฝึกฝน ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนน pretest และ posttest โดยใช้ Paired T-Test พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 คำที่นักศึกษาจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งใน pretest และ posttest เป็นคำสองพยางค์ โดยในแบบทดสอบ pretest ส่วนที่ 1 นักศึกษาจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ออกเสียงคำสองพยางค์ record (noun) และ myself ได้ถูกต้อง 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70 ในแบบทดสอบ pretest ส่วนที่ 2 ออกเสียงคำสองพยางค์ myself ได้ถูกต้อง 15 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ออกเสียงคำ record(noun) ถูกต้อง 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70 ออกเสียงคำนามประสม white house ถูกต้อง 14 คน คิดเป็นร้อยละ 70 คำที่นักศึกษาจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50 ออกเสียงได้ถูกต้องในส่วน of pretest ส่วนที่ 1 คือ คำสามพยางค์ employee นักศึกษาออกเสียงถูกต้อง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ออกเสียงคำสองพยางค์ take off คำสามพยางค์ adjective, understand และคำสี่พยางค์ appreciate ถูกต้อง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ออกเสียงคำสองพยางค์ withdraw คำสามพยางค์ admission, narrative และคำสี่พยางค์ duality ถูกต้อง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 45 ใน pretest ส่วนที่ 2 นักศึกษาออกเสียงคำสามพยางค์ employee ถูกต้อง 5

คน คิดเป็นร้อยละ 25 ออกเสียงคำสองพยางค์ take off คำสามพยางค์ admission, understand
ถูกต้อง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ออกเสียงคำสามพยางค์ narrative และคำสี่พยางค์ biology
ถูกต้อง 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ในแบบทดสอบ posttest ส่วนที่ 1 จำนวนนักศึกษาที่ออกเสียง
เน้นหนักได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ คำสองพยางค์ record (verb) ถูกต้อง 18
คน คิดเป็นร้อยละ 90 ออกเสียงคำ record (noun) ถูกต้อง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 85

ในแบบทดสอบ posttest ส่วนที่ 1 คำที่นักศึกษาออกเสียงเน้นหนักได้ถูกต้องเป็นจำนวน
น้อยกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ คำสามพยางค์ employee ออกเสียงได้ถูกต้อง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25
ออกเสียงคำสามพยางค์ understand ถูกต้อง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ออกเสียงคำสี่พยางค์
politician ถูกต้อง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 45 ในแบบทดสอบ posttest ส่วนที่ 2 นักศึกษาออกเสียง
คำสามพยางค์ employee ถูกต้อง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ออกเสียงคำสองพยางค์ take off ได้
ถูกต้อง 8 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ออกเสียงคำสี่พยางค์ appreciate ถูกต้อง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 45

แม้ผลการวิจัยจะพบว่านักศึกษาสามารถออกเสียงเน้นหนักในคำสองพยางค์ได้มากที่สุด แต่
ก็มีคำสองพยางค์ “take off” ที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 ในแบบทดสอบ
pretest ส่วนที่ 1 pretest ส่วนที่ 2 และใน posttest ส่วนที่ 2 คำที่นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้อง
น้อยที่สุดใน pretest และ posttest ทั้งสองส่วน คือคำสามพยางค์ “employee” ซึ่งเป็นคำที่ลง
เสียงเน้นหนักบนพยางค์สุดท้าย คำที่ลงท้ายด้วยปัจจัยเช่น “-ee” ส่วนใหญ่เป็นคำที่มาจากภาษา
ฝรั่งเศส (Collins & Mees, 2008) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า มีคำสี่พยางค์ “duality”, “biology”,
“politician” และ “appreciate” ที่มีนักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้องเป็นจำนวนมากกว่าคำสาม
พยางค์ “employee”

9. สรุป

จากผลการทำแบบทดสอบทั้ง pretest และ posttest ของนักศึกษาทำให้ทราบว่า นักศึกษา
ส่วนใหญ่นั้นสามารถออกเสียงคำศัพท์ทั่วไปที่มีพยางค์สั้น ๆ ได้ถูกต้องมากกว่าคำศัพท์ที่มีหลาย
พยางค์ แต่แม้จะเป็นคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์น้อย แต่ถ้าเป็นคำที่มีเงื่อนไข เช่น เป็นคำที่สะกด
เหมือนกัน แต่เป็นคำคนละประเภทกัน และมีการลงเสียงเน้นหนักในพยางค์ของคำที่ต่างกัน อาจทำ
ให้นักศึกษาเกิดความไม่แน่ใจและมีความสับสนในการออกเสียง ในส่วนของคำหลายพยางค์ มีคำที่

นักศึกษาส่วนใหญ่สามารถออกเสียงได้ แต่หากเป็นคำที่มีเงื่อนไข เช่น เป็นคำที่ยืมมาจากต่างประเทศ จำนวนของนักศึกษาที่ออกเสียงถูกต้องจะมีจำนวนน้อยกว่าคำที่มีหลายพยางค์คำอื่นๆ

10. ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากการวิจัยในเรื่องการออกเสียง เน้นหนักในคำแล้ว ควรศึกษาวิจัยในเรื่องอื่นๆ ด้วย เนื่องจากปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ มิได้จำกัดเฉพาะเรื่องการออกเสียงเน้นหนักแต่เพียงอย่างเดียว จากงานวิจัยของ Nantaporn Plaitho (2010) พบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินชาวไทย มีปัญหาในการสื่อสารกับผู้โดยสาร ขาดความรู้เรื่องศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียงภาษาอังกฤษ พูดไม่มีจังหวะของการหยุดระหว่างประโยค มีการลงเสียงหนัก-เบาผิดทั้งในระดับคำ และระดับประโยค นอกจากนี้ ปัญหาในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแล้ว ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องของท่าทาง อันเนื่องมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย ดังนั้น การศึกษาในเรื่องอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น เรื่อง โครงสร้างเสียงของภาษาอังกฤษ หน่วยเสียงที่ภาษาอังกฤษมี แต่ภาษาไทยไม่มี ซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียนที่มีเจ้าของภาษา กลุ่มคำแต่ละชุดในแบบทดสอบที่มีความแตกต่างกัน ควรจะมีจำนวนคำเท่ากันในแต่ละกลุ่ม มีการทดสอบความยากง่ายของแบบทดสอบ รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยควรหากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความแตกต่างกันมากทั้งด้านอายุ วุฒิการศึกษา ระดับความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ทั้งนี้ อาจทำการวิจัยเป็นแบบกรณีศึกษาโดยวิจัยนักศึกษา 5-10 คน เป็นเวลา 1 ภาคการศึกษาเต็ม

เอกสารอ้างอิง

คัมภีรภาพ คงสำรวย, ไพโรจน์ บัวสุข, เสี่ยม ศิริสวัสดิ์, ศักติพงษ์ โสภาร และสมควร ช่างสะโปน.
(2561). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
อีสาน. วารสารวิชาการแสงอีสาน, 15(1), 143-154.

- ธนทร์รัฐ นาคทั้ง, สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และชนาภา ตวีวรรณกุล. (2562). รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับ ทักษะคิดและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี.
- นันทนา สิทธิรักษ์ และสุทธิดา พรจำเริญ. (2552). การสำรวจการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบ อังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของนักศึกษาไทย. วารสารสงขลานครินทร์, 15(2), 559-576.
- เบญจพร มีพร้อม จันทรคล้าย. (2557). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ นักศึกษามักออกเสียงผิดในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชมงคลธัญบุรี.
- ปรีชาติ สุทธิเจษฎาโรจน์. (2556). การตัดสินใจการพูดภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวไทยโดยเจ้าของ ภาษา. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, 31(2), 72-90.
- มยุรี ทองดี. (2559). การศึกษาบทเรียนจังหวะเสียงภาษาอังกฤษในการพัฒนาการออกเสียงของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ บุรีรัมย์.
- ศิริณา พรหมคำ และณัฐชยา หุมนา. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ตำบลงุมลเหล็ก จังหวัดเพชรบูรณ์. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- ศิริณา พรหมคำ. (2558). รายงานการวิจัยเรื่อง แนวทางภาษาศาสตร์ในการสอนเน้นเสียงพยางค์ ภาษาอังกฤษในระดับคำ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏ เพชรบูรณ์, สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- อัญจิการ์ โรงสะอาด. (2545). การศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่องการตอบ คำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ. วารสารภาษาปริทัศน์, 20, 1-26.
- Braun, B., Lemhofer, K., & Mani, N. (2011). Perceiving unstressed vowels in foreign-accented English. *Journal of the Acoustical Society of America*, 129, 376-387.

- Kaiser, D. (2015). *Practical approaches and strategies for teaching stress-timed English rhythm*. Retrieved January 22, 2020, from https://www.academia.edu/18621225/Kaiser_D._2015_. _Practical_approaches_and_strategies_for_teaching_stress-timed_English_rhythm._In_The_Conference_Proceedings_of_MIDTESOL_Cultivating_Best_Practices_in_ESL_2013_and_2014_pp._71-90_. _Peer-reviewed_article_
- Kang, O., Moran, M., & Vo, S. (2016). *Perceptual judgments of accented speech by listeners from different first language backgrounds*. Retrieved January 22, 2020, from <http://www.tesl-ej.org/wordpress/ issues/volume20/ej77/ej77a1/>
- Khamkhien, A. (2010). Thai learners' English pronunciation competence: Lesson learned from word stress assignment. *Journal of Language Teaching and Research*, 6, 757-764.
- Nantaporn Plaitho. (2010). *Perspectives on communication problems in air travel interactions of Air Asia's flight attendants*. Unpublished Master of Art, King Mongkut's University of Technology Thonburi, Bangkok.
- Nemati, A., Qareqani, K., & Fumani, M. R. F. Q. (2016). *The Investigation of listening comprehension problems of American Accent for Iranian B.A students of translation studies*. Retrieved January 22, 2020, from https://www.researchgate.net/profile/Mohammad_Reza_Falahati_Qadimi_Fumani2/publication/309512376_The_Investigation_of_listening_comprehension_problems_of_American_Accent_for_Iranian_BA_students_of_translation_studies/links/58143afb08aedc7d8961fb38/The-Investigation-of-listening-comprehension-problems-of-American-Accent-for-Iranian-BA-students-of-translation-studies.pdf
- Onnichia Geeratayaporn. (2010). *Word stress problems: A case study of Thai undergraduate students at Sripatum University majoring in English Business Communication*. Master's Degree of Arts, Kasetsart University.

- Reed, M., & Levis, J. M. (Eds.). (2015). *The handbook of English pronunciation*.
Malden, MA: Wiley Blackwell.
- Scales, J., Wennerstrom, A., Richard, D., & Wu, S. H. (2012). Language learners' perceptions of accent. *Tesol Quarterly*, 40(4), 715-738.